

Minister har fulgt ved det Lovforslag, som han fremsatte for Rigsdagen den 7. Juni, og ved at fremsætte Lovforslaget har Ministeren tydeligt erkendt, at Arboe Rasmussen ikke imod Biskoppens Protest kan ansættes som Præst i Vaalse, medmindre der tilvejebringes en særlig ny Lovhjemmel derfor. Imidlertid var den højtærede Minister ikke heldig med Indholdet af sit Lovforslag, det blev jo forkastet i dette høje Ting med; meget stort Flertal, men dette forandrer naturligvis ikke den Erkendelse fra Kirkeministerens Side, som ligger i Lovforslagets Fremsættelse. Hvis Ministeren paa egen Haand træffer en Ordning, som muliggør Arboe Rasmussens Ansættelse, vil det derfor være en klar Tilside-sættelse af Lovgivningsmagtens, navnlig Rigsdagens, Myndighed.

Jeg maa antage, at den højtærede Kirkeminister er enig i denne Betragtning, thi ellers vilde han vel uden videre have hugget igennem og ansat Pastor Arboe Rasmussen paa sædvanlig Maade. Men Ministeren har ment at kunne komme udenom Vanskelighederne ved at konstituere Arboe Rasmussen i Embedet og meddele Biskoppen, at Kollats ikke kan anses nødvendig. Det forekommer mig imidlertid, at det er en meget uheldig og meget lidet fyldestgørende Udvej, den højtærede Minister saaledes har valgt.

For det første mener jeg, at det er aldeles rigtigt, naar det fra biskoppelig Side hævdes, at det efter Reskriptet af 6. Februar 1789 slet ikke er Kirkeministeren, men derimod Biskoppen, hvem det tilfalder at konstituere en Præst. Jeg ved vel, at det herimod er gjort gældende, at de Beføjelser, der er overladte en lavere Myndighed — her Biskoppen —, til enhver Tid og saa meget mere maa kunne udøves af den overordnede Myndighed, vedkommende Minister. Og jeg vilde som Jurist have bøjet mig for dette Ræsonnement, altsaa have anerkendt Ministerens formelle Kompetence, hvis det havde drejet sig om Herredsfogeden eller Toldforvalteren, selv om det i Almindelighed vilde være meget lidet heldigt, at Centralmagten saaledes griber ind i Anliggender, der een Gang er henlagte til de underordnede Myndigheders Afgørelse.

Men atter her maa jeg hævde, at Sagen forholder sig anderledes med Hensyn til Folkekirken, fordi denne staaar overfor Statsmagten med en større relativ Selvstændighed end andre Statsinstitutioner. Ligesom en Præst ikke kan ansættes uden Biskoppens Kollats, saaledes bør heller

ikke gennem Konstitution en ukvalificeret Mand kunde indtvinges i Folkekirken som Præst imod Biskoppens Villie. Et naturligt Udtryk for denne Tanke bliver det da, at det er Biskoppen, ikke Centralmyndigheden, Kirkeministeren, der konstituerer. Det er dette, som Reskriptet af 6. Februar 1789 gaar ud paa, medens Kirkeministeren ikke kan være beføjet til selv at tage Konstitutionen i sin Haand. Naar den højtærede Kirkeminister dog har gjort dette, er det et Indgreb i Biskoppens Ret, som Ministeren vistnok skal have meget vanskeligt ved at forsvare.

Men dernæst er Forholdet det, at den „Konstitution“, den højtærede Kirkeminister her har foretaget, er noget ganske andet end de almindelig forekommende Konstitutioner. Ved „Konstitution“ plejer man at tænke paa en midlertidig Besørgelse af et Embede, fordi den virkelige Indehaver er forhindret, eller fordi Embedet er ledigt og ikke straks kan endeligt besættes, men først skal opslaas, maaske omordnes. Man lader saa foreløbig Embedet besørge ved en anden — som oftest en Mand, der slet ikke er Tale om at ansætte endeligt. Men Forudsætningen er da, at man søger saa hurtigt som muligt at komme over Hindringerne og bringe Embedet i en virkelig fast Indehavers Hænder. Her derimod er Embedets Omfang og Forretningskreds givet, og den højtærede Minister har ogsaa den Mand, han ønsker at ansætte i Embedet, men Ministeren „konstituerer“ netop denne Mand, og det aabenbart ikke for en kort Stund, men for ubegrænset lang Tid. Det, der forligger, er altsaa i Virkeligheden en fast Ansættelse. Den højtærede Minister kalder det blot en „Konstitution“, fordi han mener derved at slippe over visse Vanskeligheder ved den faste Ansættelse. Det forekommer mig, at dette er en meget uheldig Brug af Konstitution, ligesom det ogsaa er en meget uheldig Maade at slippe over Vanskeligheder paa.

Men lad nu endogsaa være, at det var den højtærede Kirkeminister, som havde Konstitutionsretten, og at der ingen Indvendinger kunde gøres mod at udstrække Konstitutionen saa langt, som Ministeren har gjort — ja, saa tror jeg dog ingenlunde, at den højtærede Minister derved var sluppet over Vanskelighederne. Jeg kommer herved til den Meddelelse, som Ministeren har givet Biskoppen over Lolland-Falsters Stift samtidig med Arboe Rasmussens Konstitution, nemlig at Ministeren anser biskoppelig Kollats for uforuden. Den højt-